

TGM: Ukrajna és mi

2014 szeptember 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország mindenképpen a rossz oldalon fog állni, mert csak rossz oldalak vannak. Ami föltehet?leg helyes volna, az lehetetlen, mert képmutató módon azt javasolja a vak hatalommánia megtestesít?je, a spiclipátosz baszileusza, Putyin is. Márpedig neki egyetlen szavát se lehet elhinni.

Az ukrajnai konfliktusról már befolyásos tollak írják a nyugati sajtóban, hogy akár világháborúval fenyeget. Ez

valószín?leg túlzás. De a nagy-, közép- és kishatalmakat vezet? idióták – és az ún. nyilvánosságban az ?ket követ? és ?ket tüzel? közveszélyes ?rültek – csakugyan mindent megtesznek, hogy ebb?l az önmagában is rémes ügyb?l akkora baj legyen, amekkora csak lehet. (Például Kelet-Európa gazdasági összeomlása, némi er?szakkal, z?rzavarral, vérontással, az eddigieknél is butább kis zsarnokok fölbukkanásával, a nagyjából békésnek mondható kvázi-jogállami rezsimek széthullásával.)
Maga az alapprobléma közismert.

A szupraetnikus államok – az olyan dinasztikus alakzatoktól, mint boldogult Monarchiánk volt, az olyan „szocialista” szövetségi államokig, mint Csehszlovákia, Jugoszlávia és a Szovjetunió – szétestek. Ehhez hozzájárult mind az 1989 utáni (helyi) demokratikus nacionalizmus, mind a nemzetállamokat (a nagy föderációkkal szemben) el?nyben részesít? amerikai és nyugat-európai külpolitika.



Azt senki nem vette tekintetbe (bár mindenki tudta), hogy ezeknek a föderatív államalakulatoknak a bels? határai nem etnikai és/vagy történeti, hanem közigazgatási határok voltak. Ezeket a vonalakat bürokraták húzták meg a térképen, gazdasági, adminisztratív és politikai-stratégiai szempontok szerint, s általában preferálták az etnikailag vegyes területi egységeket, mert attól tartottak, hogy etnikai egyöntet?ség esetén föltámadhat a szeparatizmus kísértete, a nemzeti függetlenség vágya. Ezért minden „szövetségi” vagy „autonóm” köztársasághoz más nemzetiség? (allogén, „idegen ajkú”) populációt csaptak, hogy az illet? terület etnikai jellege ne legyen nagyon er?s.

Amikor ezek a „szocialista” föderációk széthullottak, akkor a nemzetközi hatalmi tényez?k nem t?rték el a határok – etnikai és történeti alapú – újratárgyalását, mert attól tartottak (joggal), hogy ez végtelen huzavonát, bizonytalanságot, káoszt jelentene. Így hát helybenhagyták rég megboldogult bolsevik stratégiai tervez?knek a gyarmati adminisztrátorokéira fölöttébb emlékeztet?, tervasztalon kigondolt elképzeléseit, s e határok között vélték létrehozni az új, liberális-demokratikus nemzetállamok stabil alakzatait. (Pedig tanulhattak volna Afrika és a Közel-Kelet hasonló okok miatt el?állt hasonló problémáiból.)

Az eredmény közismert. A – jobb híján – valódi nemzeti függetlenségre törekv? etnikai populációk és nacionalista-etnicista vezet?ik új határvonalak között akarták egyesíteni a népüket, ezért területeket kellett elragadniuk szomszédaiktól: ebb?l származott a véres és abszurd jugoszláviai belháború, amelyet a Scheisskopf tábornokok, begyepesedett géhás ?rmesterek és mez?városi zugprókátornak se alkalmas kormányférfiak által vezetett NATO Belgrád emlékezetes bombázásával koszorúzott meg. Ez a belháború jelenleg szunnyad, de Koszovó státusza még bizonytalan (Szerbia nem ismeri el), s másutt is z?rök vannak, így Macedóniában.

De Jugoszlávia aprócska és szimpla ügy volt az egykori Szovjetunió gigantikus monstrumához képest. A NATO és

az EU felel?tlen és tudatlan vezet?inek – és a sovén frenézis pocsolyáiban toporzékoló kis szomszédállamoknak – sikerült elérniük (együttm?ködve a kor orosz vezetésében túlsúlyra verg?dött vodkafrakcióval), hogy a Szovjetunióban ne csak rendszerváltás következzék be, hanem ezt betet?zze az, amit nem nagyon lehet másképp értelmezni, mint az orosz nemzet történelmi vereségét. A rendszerváltás – azaz áttérés a tervez?-bürokratikus-despotikus államkapitalizmusról arra a sajátos piaci kapitalizmusra, amelyet a szamogon (azaz a nukleáris hulladékból és ipari kénsavból házilagosan el?állított kisüsti vodka), az oligarchia-maffia és a görögkeleti egyházi uralom szentháromsága jellemzett politikailag és kulturálisan – amúgy is eléggé megviselte Oroszországot, amelyr?l egymás után szakadtak le a különféle egykori tagköztársaságok, amelyek nyugati befolyás alá kerültek, némelyikük meg egyenesen része lett a tétován, de azért elég kártékonyan neoimperialista NATO-nak meg a gazdaságilag expanzív EU-nak; nem beszélve a térség két militánsan oroszellenes nacionalista középhatalmáról, Lengyelországról és Romániáról, amelyekbe éppen most készül – nagyon bölcsen, mondhatom – katonai támaszpontot telepíteni az Egyesült Államok teljesen eltájolt kormánya.

Putyin elnök (aki megdöntötte a vodkafrakció hatalmát, és a vak, iránytalan hatalommánia, az egyesített gárdatiszti, kommandós és szlavofil *machismo* megtestesít?je, a spiclipátosz baszileusza, s mellesleg – és állítólag – hatvanmilliárd dolláros magánvagyon makulátlan és büszke tulajdonosa) egyrészt meg akarta ?rizni a befolyását a két (egymástól is különböz?) szláv és ortodox vazallus állam, Ukrajna és Belorusszia fölött (itt most a kaukázusi és közép-ázsiai orosz imperialista machinációkat mell?zzük: de Putyinnak ott is osztoznia kellett a Nyugattal, illetve Kínával, bár a mérk?zés még befejezetlen), másrészt pedig tekintettel kellett lennie Ukrajna orosz nyelv? és (részben) orosz nemzetiség?, orosz identitású felére, amely – teljesen természetesen – Oroszország felé gravitál.

Tessék elképzelni – bár a hasonlat kissé sántít –, hogy a huszonegymilliós Romániában nem másfél, hanem tízmillió magyar él, s mind egy tömbben a határ mentén. Ha az ilyesmi nem borítja föl valamely nemzetállam bels? egyensúlyát, akkor semmi se.

Miután az ukrán állam bels? bajai miatt az oroszbarát kormányt elkergették, és a kijevi vezet?ség ukrán soviniszta jelszavakat kezdett hangoztatni, a bizonytalan körvonalú és vegyes identitású ukrajnai államképz?dmény orosz (keleti) fele önállósulni kívánt, némely ottani er?k egyenesen az Oroszországgal való egyesülésre törekedtek. Oroszország, az orosz állam támogatta, és támogatja az ukrajnai orosz szeparatizmust (orosz irredentát), a Krím-félszigetet meg annektálta (támaszkodva egyébként a Nyugat által elismert, hivatalosan és nyilvánosan jóváhagyott jugoszláviai precedensekre, amit?l persze a dolog nem válik tetszet?ssé).

Mindkét oldalon elvadult, brutális és ostoba soviniszták állnak, egyik félre se illik a „good guys” megnevezés, ezek mind „bad guys” sajnos. Ám máris megindult a háborús helyzetekre jellemz?, szemellenz?s elfogultságok szokványos polarizációja. Nálunk a(z) – hogy is szokta mondani a *Magyar Nemzet?* – álliberális oldalon az „orientalista” oroszellenesség kerekedik fölül, ahol az Alekszandr Dugintól és Vjacseszlav Nyikonovtól (ezekt?l a sztratoszferikus-orbitális méretekre puffasztott Tellér Gyuláktól és Bogár Lászlóktól) vett idézetekkel bizonyítják be az örök orosz antidemokratikus nemzeti *eidosz* mifeneségét, míg az etnokonzervatív jobboldalon az Amerika-ellenesség és Európa-ellenesség (sajátos nacionalista hagyományunktól idegenül) valóságos szlavofil-pánszláv orgazmusokat vált ki, az immár meghitten ismer?s antiliberális hörgésekkel. Mindeközben persze etnokon kormányunk a szokásos merészségével nyilván majd belemegy az oroszellenes szankciókba és mozgósításba, szemben Robert Ficóval, evvel a pulykamérges nacionálhörcsöggel, akiben – a maga járási szint? nemzeti bolsevik módján – van azért némi tartás, habár persze kormányzata a megtévesztésig hasonlít az Áfészra.

Nem kizárt – ismerve Orbán Viktor végtelen rugalmasságát mindennel szemben, kivéve a magyar nép hetven százalékát –, hogy az etnokonzervatív államkormányzati vonalvezetés egyszer csak ráeszmél, hogy az oroszellenességnek van szovjetellenes aspektusa is, ezért a fordulat világszemléletileg kósernak mondható. Hasonlóan ahhoz, hogy a *marcsizmus* (ha szabad így neveznünk Schmidt Mária többszörösen f?igazgató asszony irányzatát) fölfödözte – amint szegény Kertész Imre szentistvánosítása körülötti szóhabzás bizonyítja –, hogy az antiszemitizmusért a judeoliberális és judeobolsevista söpredék a felel?s a maga kozmopolitikus internacionalizmusával, *ergo* anticionizmusával. (Így aztán a *marcsizmus* megnyitja az utat – a hun-szittya-sváb fajvéd?k után – a zsidó ébred?knek a minisztériumba. *Have fun*.)

Akárhogy is leszen, Magyarország mindenképpen a rossz oldalon fog állni, mert csak rossz oldalak vannak.

Ami föltehet?leg helyes volna – Ukrajna föderalizálása, az orosz nemzetiség? lakosság autonómiája, a béke helyreállítása –, lehetetlen, mert ezeket a Krímet annektáló, Kelet-Ukrajnában lövöldöz? Putyin is javasolja (100%-os képmutatással). Márpedig neki egyetlen szavát se lehet elhinni. Az Egyesült Államok, a NATO és az EU pedig elérkezettnek látja a pillanatot, hogy következetesen folytassa Bush elnök politikáját. Bush elnök ugyanis

megígérte Gorbacsovnak – a német újraegyesülés elt?réséért cserébe –, hogy a NATO nem terjeszkedik majd keleti irányban. Az ígéretet, mint tudjuk, arrogáns nyíltsággal megszegték, mert megszeghették. Ez pedig azt a kiheverhetetlen sérülést jelentette a posztszovjet-nagyorosz érzületnek, amit a magyar nacionalizmusnak Trianon.

Hová vezethet Oroszország újbóli megaláztatása? Ugyanoda, ahová Németország versailles-i megaláztatása vezetett. Ugyanakkor hová vezethet Putyin agressziójának és – letagadott – mészárlásainak tudomásul vétele? Ebb?l se sülhet ki semmi jó.

A nemzetközi politika irracionalitásában nincs semmi új. Az Egyesült Államok – Zbigniew Brzezinski ihletésére – mindent megtett, hogy aláássa az iszlám világban a világi-katonai diktatúrákat. Mert ezek hajlottak a Szovjetunióhoz való közeledésre. Ennek köszönhetjük a tálib rezsimt?l az al-Káidáig és a félelmetes, vérengz? iszlám kalifátusig (IS) az emberellenes, f?leg n?ellenes fundi zsarnokságok elképeszt? rémuralmát. Brzezinski (aki nem volt buta ember, történelmi tudása pedig kifejezetten jelent?s) tudatosan választotta azt, amit oly sokszor választottak már (többek között ellenségei, a sztálinisták): Belzebúbbal ?zni ki a Sátánt. Most éppen az ukrán-lengyel (és román) sovinizmus oroszgy?lölete a kiválasztott (ezt jelzi Donald Tusk lengyel miniszterelnök megválasztása is erre a magas, ám befolyás nélküli tisztségre, az Európai Tanács elnökségére), ez fogja magával rántani a Nyugatot és Kelet-Európát a háborús veszedelembe.

És akkor? T?rjük el a putyini orosz állam disznóságait?
Képtelenség.

A huszadik század folytatódik.

Persze az ukrajnai népek érdekeivel, békéjével, testi épségével a franc se tör?dik. Ki vannak szolgáltatva a különféle, genocídiumra hajlamos fegyveres er?csoportok tébolyának. Nincs hatalom, amely ezt megállítaná.

Most még lehet minderr?l szkeptikusan és kritikusan beszélni. 1914 nyaráig is lehetett.

Olvasó, ha pártot ütsz bármelyik hadvisel? fél mellett, erkölcsi öngyilkosságot követsz el. Az egész rossz, nem a fele.

Tamás Gáspár Miklós - hvg.hu

A cikk eredetije ITT olvasható!

Kapcsolódó írások:

TGM: Izrael és mi

TGM: A Fidesz széls?jobboldali párt

TGM: Suttyomban

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló